

Centropia

De Schaduw van Macht

Auteur : Cedric Van De Voorde

Hoofdstuk 1

De zoon zonder kroon

Het paleis van Centropia stond hoog boven de hoofdstad Elaris.

De witte stenen muren schitterden in het zonlicht en duizenden magische kristallen verspreidden een zachte gloed door de gangen. Iedere bezoeker die het paleis betrad, voelde meteen de geschiedenis die in de muren verborgen zat.

Hier waren koningen geboren.

Hier waren oorlogen beëindigd.

Hier waren eeuwenoude beloften gemaakt.

Maar achter de schoonheid van het paleis lagen geheimen die niemand zag.

In een van de hoogste kamers stond een jonge man voor het raam.

Roman.

De tweede zoon van koning Ronald en koningin Rosa.

Hij keek neer op de stad.

Duizenden mensen liepen door de straten. Handelaren verkochten hun goederen, kinderen speelden tussen de

fontein en magische wezens bewogen zich tussen de mensen alsof het de normaalste zaak van de wereld was.

Een perfecte wereld.

Een wereld waarvan hij ooit had gedacht dat hij er een belangrijke plaats in zou krijgen.

Maar die gedachte was verdwenen.

Achter hem lag een brief.

Een eenvoudige brief.

Maar woorden die zijn hele toekomst hadden bepaald.

"Prinses Mira zal op haar eenentwintigste verjaardag worden voorbereid op haar kroning als toekomstige koningin van Centropia."

Roman had de brief tientallen keren gelezen.

Niet omdat hij de woorden niet begreep.

Maar omdat hij hoopte dat ze zouden veranderen.

Dat er plotseling zou staan:

"Prins Roman zal de toekomstige koning worden."

Maar dat gebeurde nooit.

Hij was altijd de tweede geweest.

De tweede zoon.

De tweede keuze.

De broer naast degene die iedereen bewonderde.

Zijn hand gleed over de brief.

"Waarom zij?" fluisterde hij.

Zijn stem verdween in de stilte van de kamer.

Een jeugd vol verwachtingen

Roman was niet altijd bitter geweest.

Als kind rende hij samen met Mira door de tuinen van het paleis. Ze oefenden met houten zwaarden, verstopten zich voor hun leraren en lachten wanneer ze betrapt werden.

Mira was nooit zijn vijand geweest.

Dat was misschien nog het moeilijkste.

Hij hield van zijn zus.

Maar elke keer dat iemand haar prees, voelde hij een pijn die hij niet begreep.

Toen Mira haar eerste magische kracht ontdekte, werd het hele paleis gevuld met feest.

Ze was nog maar zeven jaar oud toen bloemen begonnen te groeien waar zij liep.

Iedereen noemde het een wonder.

De koning tilde haar op en zei:

"De magie heeft jou gekozen."

Roman had toen naast hen gestaan.

Hij herinnerde zich nog precies wat hij voelde.

Niet boosheid.

Niet haat.

Alleen verdriet.

Want hij wilde ook gekozen worden.

Jaren later ontdekte Roman zijn eigen kracht.

Zijn magie was anders.

Waar Mira verbonden leek met leven en licht, voelde Roman iets diepers.

Oude magie.

Krachtige magie.

Magie die anderen gevaarlijk vonden.

Maar in plaats van trots te zijn, begonnen mensen voorzichtig te worden.

"Je moet oppassen met die gave."

"Die kracht kan gevaarlijk worden."

"Niet iedereen kan zulke magie beheersen."

Roman hoorde de woorden.

Maar wat hij hoorde was iets anders:

"Wij vertrouwen jou niet."

Langzaam begon hij te geloven dat niemand ooit echt in hem zou geloven.

De avond voor het feest

De avond voor de verjaardag van koningin Rosa liep Roman door de lege gangen van het paleis.

Hij hoorde stemmen uit de grote zaal.

Raadsleden.

Edelen.

Bewakers.

Iedereen sprak over Mira.

"Ze wordt een geweldige koningin."

"Centropia zal veilig zijn onder haar leiding."

Roman bleef buiten de deur staan.

Niemand wist dat hij daar stond.

Niemand wist hoeveel pijn die woorden deden.

Toen hoorde hij de stem van zijn vader.

"Ik ben trots op haar."

Roman wachtte.

Misschien zou zijn vader ook zijn naam noemen.

Misschien zou hij zeggen:

"Ik ben ook trots op Roman."

Maar dat gebeurde niet.

Hij liep weg voordat iemand hem kon zien.

De eerste stap naar duisternis

Die nacht zat Roman alleen in een verborgen kamer onder het paleis.

Een plek die ooit gebruikt werd door oude koningen om verboden kennis te bewaren.

Op de tafel lagen boeken.

Boeken over magie die niemand mocht gebruiken.

Boeken die spraken over macht.

Over controle.

Over manieren waarop iemand zijn lot kon veranderen.

Roman wist dat hij een grens overschreed.

Hij wist dat er geen weg terug zou zijn.

Maar hij dacht aan alle jaren waarin hij zich onzichtbaar had gevoeld.

Hij dacht aan de kroning van Mira.

Aan de glimlach van zijn vader.

Aan iedereen die hem nooit echt had gezien.

Toen sloot hij zijn ogen.

"Als het lot mij geen plaats geeft..."

Een donkere energie begon rond zijn handen te bewegen.

"...dan zal ik mijn eigen plaats maken."

Op dat moment werd de eerste steen gelegd van de oorlog die Centropia zou veranderen.

Hoofdstuk 2

Het feest dat eindigde in verraad

De ochtend begon alsof er niets mis was.

De zon scheen boven Centropia.

De klokken van Elaris luidden.

En in het paleis werd alles voorbereid voor de verjaardag van koningin Rosa.

Niemand wist dat binnen die prachtige muren een tragedie op het punt stond te beginnen.

Roman liep door de gangen met een glimlach.

Een perfecte glimlach.

Een glimlach die niemand liet zien wat er achter zijn ogen verborgen zat.

Maar diep vanbinnen vocht een deel van hem nog steeds.

Een klein deel dat hoopte dat iemand hem zou stoppen.

Dat iemand zou zeggen:

"Roman, wat je doet is niet wie je bent."

Maar niemand kwam.

En dus ging hij verder.

De grote balzaal was schitterender dan ooit.

Duizenden magische lichtbollen zweefden door de lucht als kleine sterren. Lange tafels bogen onder het gewicht van exotisch fruit, warme gerechten en glinsterende kristallen bekers. Muzikanten speelden oude melodieën terwijl edelen uit alle windstreken van Centropia zich verzamelden.

Koning Ronald begroette iedere gast persoonlijk.

Koningin Rosa straalde.

En naast hen stond prinses Mira, gekleed in een jurk van zilverblauwe zijde die leek te bewegen als stromend water.

Iedereen keek naar haar.

Zoals altijd.

Roman stond enkele meters verderop.

Niemand merkte dat zijn vuisten zich langzaam sloten.

"Prins Roman!"

Hij draaide zich om.

Een oude generaal glimlachte vriendelijk.

"Je zus zal ooit een prachtige koningin worden."

Roman glimlachte terug.

"Dat zal ze zeker."

Zijn stem klonk kalm.

Maar vanbinnen voelde het alsof iemand opnieuw een mes in zijn hart stak.

Even later hief koning Ronald zijn beker.

"Vandaag vieren we niet alleen de verjaardag van mijn geliefde vrouw, maar ook de toekomst van Centropia."

Applaus vulde de zaal.

"Onze dochter Mira zal over enkele maanden officieel worden benoemd tot kroonprinses. Zij zal op een dag dit koninkrijk leiden met wijsheid, moed en mededogen."

Nog harder applaus.

Roman keek rond.

Niemand keek naar hem.

Alsof hij onzichtbaar was.

Hij zag zijn moeder glimlachen.

Hij zag Mira blozen van verlegenheid.

Hij zag zijn vader trots naar haar kijken.

Voor het eerst voelde hij geen verdriet meer.

Alleen leegte.

En leegte was gevaarlijk.

Die avond trok Roman zich even terug.

Hij liep naar de verlaten bibliotheek, waar achter een verborgen boekenkast een geheime trap naar beneden leidde.

De oude kamer lag diep onder het paleis.

Het stof lag dik op de stenen vloer.

In het midden stond een zwart stenen altaar.

Het boek dat hij de vorige nacht had gevonden lag er nog steeds.

Toen hij het opensloeg, begonnen de letters opnieuw te bewegen.

Alsof het boek leefde.

Een ijzige wind trok door de kamer.

"Ben je bereid alles op te geven?" fluisterde een stem.

Roman keek om zich heen.

Niemand.

Alleen duisternis.

"Wie bent u?"

"Ik ben slechts een herinnering."

"Een herinnering aan de magie die de wereld ooit schiep."

Roman slikte.

"Kan ik mijn lot veranderen?"

De stem bleef enkele seconden stil.

"Alles heeft een prijs."

"Welke prijs?"

"Je onschuld."

Roman sloot langzaam zijn ogen.

Hij dacht aan alle jaren waarin hij had geprobeerd goed genoeg te zijn.

Het had niets veranderd.

Toen legde hij zijn hand op het boek.

De zwarte pagina's lichtten op.

Een golf van koude magie stroomde door zijn lichaam.

Voor een ogenblik leek de hele kamer te verdwijnen.

Hij zag een troon.

Een kroon.

Een koninkrijk in vuur en vlam.

En zichzelf...

Alleen.

Toen Roman weer bijkwam, brandde op zijn rechterhand een zwart symbool.

Een cirkel waarin een kroon werd omsloten door
schaduwen.

Hij wreef erover.

Het verdween niet.

De stem sprak nog één keer.

"Vanaf vandaag zal de magie jou gehoorzamen."

"Maar vergeet nooit..."

"...iedere keuze heeft gevolgen."

Terwijl boven in het paleis het feest doorging, voelde Mira
plotseling een koude rilling.

Ze keek naar het balkon.

Het leek alsof een donkere schaduw tussen de zuilen stond.

Ze kneep haar ogen samen.

Een seconde later was de schaduw verdwenen.

"Is er iets?" vroeg koningin Rosa bezorgd.

Mira glimlachte voorzichtig.

"Waarschijnlijk beeld ik het me in."

Maar diep in haar hart wist ze dat er iets veranderd was.

Iets groots.

Iets gevaarlijks.

Diezelfde nacht gebeurde iets wat in honderden jaren niet meer was voorgevallen.

De Kristallen Toren, waarin de Bron van de Koninklijke Magie werd bewaard, verloor voor één enkele seconde zijn licht.

Heel Centropia werd even in volledige duisternis gehuld.

Mensen stonden stil.

Kinderen begonnen te huilen.

Zelfs de draken hoog boven de bergen lieten een onrustige brul horen.

En ergens diep onder het paleis...

Opende Roman langzaam zijn ogen.

Zijn iris, ooit helderblauw, was nu doorkruist met dunne zilverzwarte lijnen die oplichtten in het donker.

Hij keek naar zijn spiegelbeeld.

En glimlachte.

Voor het eerst voelde hij zich niet langer de prins zonder kroon.

Hij voelde zich iemand die zijn eigen lot kon schrijven.

Maar hij wist nog niet...dat hij daarmee ook het lot van heel Centropia had bezegeld.

Hoofdstuk 3

De Stem uit de Duisternis

De nacht leek oneindig.

Waar normaal het zachte licht van de Kristallen Toren de hemel boven Centropia verlichtte, hing nu een vreemde grauwe sluier over het koninkrijk.

Niemand kon verklaren waarom de Bron van de Koninklijke Magie haar licht had verloren.

Slechts één hart wist de waarheid.

Roman stond nog steeds in de verborgen kamer onder het paleis.

Het zwarte symbool op zijn hand brandde als vuur.

Hij voelde de magie door zijn aderen stromen.

Sterker.

Dieper.

Ouder.

Hij sloot zijn ogen en ademde langzaam in.

Plotseling hoorde hij opnieuw dezelfde stem.

"Je hebt de eerste stap gezet."

Roman draaide zich om.

Dit keer verscheen er langzaam een gestalte uit de schaduwen.

Geen mens.

Geen geest.

Zijn lichaam bestond uit zwarte rook waarin duizenden kleine lichtpuntjes bewogen alsof sterren gevangen zaten in de duisternis.

Het gezicht bleef verborgen onder een kap.

"Wie bent u?" vroeg Roman.

De gestalte glimlachte.

"Vroeger noemden ze mij Malakar."

Roman kende die naam.

Iedere leerling van het paleis kende de oude legendes.

Malakar was volgens de geschiedenis de machtigste magiër die Centropia ooit had gekend.

Maar hij zou duizend jaar geleden zijn verdwenen.

"Dat is onmogelijk."

"Veel dingen die onmogelijk lijken," antwoordde de schaduw, "zijn slechts vergeten."

Roman bleef zwijgen.

"Waarom kiest u mij?"

Malakar keek hem aandachtig aan.

"Ik heb jou niet gekozen."

"Jouw pijn heeft mij geroepen."

De volgende ochtend heerste er onrust in het paleis.

De koninklijke raad was bijeen.

Aan de grote ronde tafel zaten de machtigste edelen van Centropia.

"Dit is nog nooit gebeurd," zei oppermagiër Valerius.

Zijn lange witte baard rustte bijna op de tafel.

"De Bron heeft zichzelf nooit afgesloten."

Koning Ronald keek bezorgd naar de kristallen kaart van Centropia.

Normaal straalden honderden lichtpunten over het land.

Nu waren verschillende delen zwakker geworden.

"Betekent dit gevaar?"

Valerius aarzelde.

"Ik vrees van wel."

"Maar waarvan?"

"Dat weet ik nog niet."

Mira voelde opnieuw die vreemde rilling.

Alsof iemand haar voortdurend observeerde.

Ze keek naar Roman.

Hij zat rustig naast haar.

Zijn gezicht was ontspannen.

Misschien zelfs té ontspannen.

"Roman?"

Hij keek haar vriendelijk aan.

"Ja?"

"Heb jij vannacht ook iets vreemds gevoeld?"

Hij glimlachte.

"Nee."

Hij loog.

Voor de eerste keer tegen zijn zus.

En het deed minder pijn dan hij had verwacht.

Later die dag bezocht Mira de Koninklijke Tuinen.

Het was de enige plaats waar ze haar gedachten kon ordenen.

Bloemen bloeiden zodra ze langs hen liep.

Vlinders verzamelden zich rond haar alsof ze haar herkenden.

Maar vandaag gebeurde iets vreemds.

De bloemen sloten zich.

Hun kleuren vervaagden.

Een koude wind trok over het pad.

Mira bleef staan.

"Wie is daar?"

Niemand antwoordde.

Toch voelde ze dat ze niet alleen was.

Hoog tussen de takken van een eeuwenoude boom zag ze twee felrode ogen.

Nog voordat ze kon reageren, verdwenen ze weer.

Ondertussen liep Roman opnieuw naar de geheime kamer.

Hij kon de stem niet meer uit zijn hoofd krijgen.

Malakar wachtte al.

"Je hebt vragen."

Roman knikte.

"Waarom voel ik mij sterker?"

"Omdat de oude magie jou heeft geaccepteerd."

"Maar waarom ik?"

Malakar strekte zijn hand uit.
Voor hen verscheen een zwevend beeld.
Roman zag de geschiedenis van Centropia.
De eerste koning.
De eerste draak.
De eerste magiërs.
Daarna verscheen een kroon.
Niet van goud.
Maar volledig uit zwart kristal.
"Lang geleden bestonden er twee kronen."
Roman keek verbaasd.
"Twee?"
"De Kroon van het Licht..."
Een gouden kroon verscheen.
"...en de Kroon van de Schaduw."
Een tweede kroon kwam langzaam uit de mist.
Donker.
Onheilspellend.
Prachtig.

"De koningen van Centropia besloten dat de wereld alleen door het licht mocht worden geregeerd."

"En de tweede kroon?"

"Werd verborgen."

Roman voelde zijn hart sneller kloppen.

"Bestaat ze nog?"

Malakar glimlachte.

"Ze wacht."

Die avond werd Roman wakker uit een korte slaap.

Zijn kamer was donker.

Plotseling hoorde hij voetstappen op het balkon.

Hij trok zijn zwaard.

"Wie is daar?"

De deuren gingen vanzelf open.

Een grote zwarte raaf vloog naar binnen.

Hij landde op de vensterbank.

Aan zijn poot hing een kleine zilveren ring.

Roman maakte de ring los.

Er zat een opgerolde boodschap in.

Slechts drie woorden.

"Zoek de kroon."

Op hetzelfde moment begon het zwarte teken op zijn hand opnieuw fel te gloeien.

Ver weg, diep onder de bergen van Centropia, trilde een eeuwenoude stenen deur.

Stof viel van de muren.

Roestige kettingen begonnen zacht te bewegen.

En achter die deur...

Opende iemand langzaam zijn ogen.

Een stem fluisterde vanuit de duisternis:

"Na duizend jaar... is de erfgenaam eindelijk gekomen."

Hoofdstuk 4

De Verborgen Tempel

De eerste zonnestralen vielen over de torens van Elaris.

Normaal bracht de ochtend rust.

Maar vandaag hing er een vreemde spanning in de lucht.

Zelfs de vogels leken zachter te zingen.

In de Grote Raadzaal stonden koning Ronald, koningin Rosa, prinses Mira en de machtigste magiërs van Centropia bijeen.

Op de ronde tafel lag een eeuwenoude kaart.

Een kaart die alleen tevoorschijn werd gehaald wanneer het koninkrijk ernstig gevaar liep.

Oppermagiër Valerius wees naar een gebied in het uiterste noorden.

"Hier..."

Zijn vinger rustte op een bergketen die bekendstond als de Zwarte Bergen.

"...komt de verstoring vandaan."

Koning Ronald fronste.

"Daar woont toch niemand?"

Valerius schudde zijn hoofd.

"Dat denken wij."

Hij keek de koning ernstig aan.

"Maar onder die bergen liggen ruïnes die ouder zijn dan Centropia zelf."

Mira luisterde aandachtig.

"Wat voor ruïnes?"

Valerius aarzelde.

"Een tempel."

"Een tempel die duizenden jaren geleden werd verzegeld."

"Waarom?"

De oude magiër keek even naar de andere raadsleden.

"Omdat daar iets verborgen ligt wat nooit meer gevonden mocht worden."

Roman voelde zijn hart sneller slaan.

Hij liet niets merken.

Maar diep vanbinnen wist hij precies waarover Valerius sprak.

De Kroon van de Schaduw.

Na de vergadering liep Mira haar broer achterna.

"Roman."

Hij draaide zich glimlachend om.

"Ja?"

"Vind jij het niet vreemd?"

"Wat bedoel je?"

"Alles verandert."

Ze keek hem bezorgd aan.

"De Bron van Magie, die vreemde schaduwen... ik heb het gevoel dat iemand iets zoekt."

Roman keek haar recht aan.

"Misschien zoek jij gewoon antwoorden waar er geen zijn."

Mira glimlachte zwak.

"Misschien."

Maar toen ze wegliep, keek Roman haar na.

Voor een ogenblik voelde hij zich schuldig.

Hij haatte het dat hij tegen haar loog.

Toch bleef hij doorlopen.

Die nacht verscheen Malakar opnieuw.

De schaduw leek krachtiger dan voorheen.

"De raad weet dat de tempel bestaat."

Roman knikte.

"Ze mogen hem nooit bereiken."

Malakar liep langzaam om hem heen.

"Dan moet jij sneller zijn."

Hij strekte zijn hand uit.

De lucht vulde zich met een driedimensionale kaart van Centropia.

Een smal pad lichtte op.

"Er bestaat een verborgen doorgang."

"Waar?"

"In het Woud van Echo's."

Roman bestudeerde de kaart.

"Hoe weet u dit allemaal?"

Malakar glimlachte.

"Omdat ik de tempel zelf heb gebouwd."

Roman keek hem geschokt aan.

"U..."

"...was de eerste Bewaker van de Schaduwkroon."